

צב'קה

צביקה שלנו

צביקה נולד וגדל ביגור. בן לציפורה ואליעזר, אח בכור למיכל וחנו.

עם סיום י"ב התגייס לגולני.

אהב מאוד את הצבא, ובמיוחד את תקופת ג'וערה.

תמיד היה אומר: "אז מה אם אני מגולני...", כשדיברו או שרו על חילות אחרים.

לאחר הצבא יצא לשנת שירות במלכיה, שם עסק בבניית גדר בטחונית.

כל פעם שהיינו עוברים שם בטיולים – התפאר שזאת הגדר שהוא בנה, שעומדת וקיימת עד היום.

ביגור עבד בריכוז המטע, שם נפגשנו, בינות העצים בגיוסיים.

היה שותף בצוות יד למגינים בתקופה של זאב דור, אברמל גלפר ומרים בין.

כן עבד שנים ארוכות במשתלה. והיה אומר: "כאן הכי טוב. הצמחים אף פעם לא מתלוננים עליך".

צביקה היה ידוע כספורטאי מצטיין בצעירותו.

השתתף במרוצי התבור והכרמל, כאשר באחד ממרוצי התבור הגיע במקום הראשון.

כשהיה בוועדת ספורט ארגן את צעדות הכרמל ומרוץ הכרמל, בו היה גאה מאוד.

אהב מאוד שירי ארץ ישראל. כששמע שיש הופעה של הגבעטרון אי שם במדינה, לקח את האוטו ונסע. שום מרחק לא עצר אותו.

אהב לשמוע הרצאות בעיקר בנושאי צבא וביטחון. גם כאן שום מרחק לא עצר אותו.

צביקה היה איש של טבע וטיולים.

הייתה לו קבוצת טיולים של בנות ביגור שקרא להן "הסיירת".

כל פעם שהיה במקום מעניין ויפה, היה מרים טלפון לאביה, תארגני את הבנות.

וכשכבר לא היה יכול ללכת, לא ויתר על שוטטות בארץ עם האוטו שלו.

גם בימים של בין הדיאליזות לא ויתר והפליג למקומות רחוקים בארץ, בלי חשש שיש פה משהו לא אחראי.

צביקה נפטר בשקט ובשלווה, תוך כדי שינה, ללא סבל. זאת נחמתנו.

נזכור ונאהב תמיד.

ילדות נשכחת

כביש ישן, שביל בגן, עץ ובית
אבא כאן, אמא שם
כאן נשארתי,
מה שהייתי פעם מזמן
מה שעכשיו
ילדות נשכחת.

עוד שנה כבר למדנו
מי אני מי אתה
כבר איבדנו מה שהיינו פעם מזמן
מה עוד מביא אותך תמיד
אל אותה ילדות נשכחת.

זוכר איך שהבטחנו בלי לדעת
מתי ואיך נחזור להיפגש
נדמה שרק אתמול
אבל השמש כבר שוקעת
אולי זה רק הלב שמתרגש.

שביל בגן, עץ ובית
אבא כאן אמא שם
כאן נשארתי
מה שהייתי פעם מזמן
מה עוד מביא אותי תמיד
אל אותה ילדות נשכחת.

יעקב גלעד

בן תשעה חודשים

בן שנה וחמישה חודשים

בן שנה

בן עשרה חודשים

בן שנתיים

בן שנה ושמונה חודשים

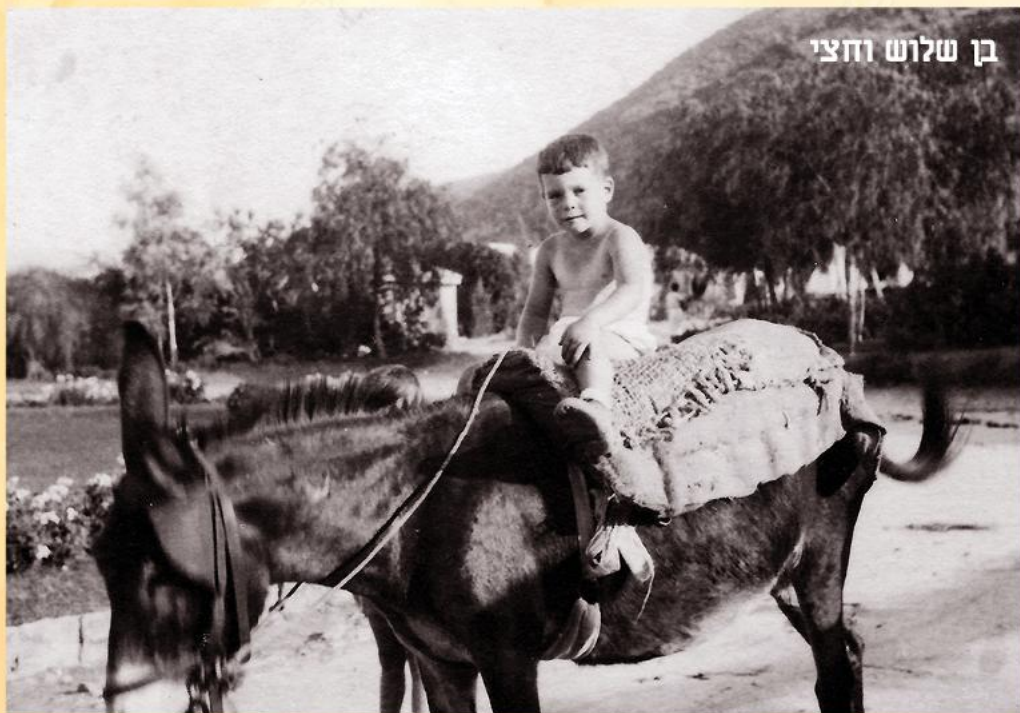

בן שנה וחצי

בן שנתיים ושמונה חודשים

בן שלוש וחצי

בן שלוש

בן ארבע ושמונה חודשים

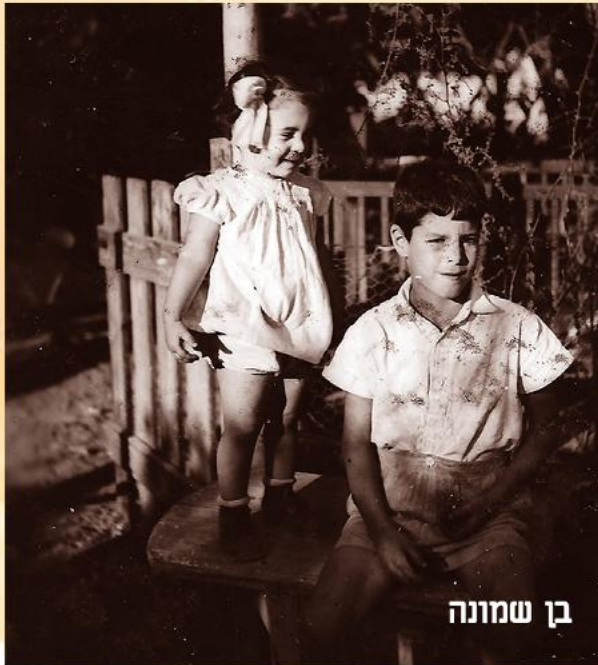
בן שש

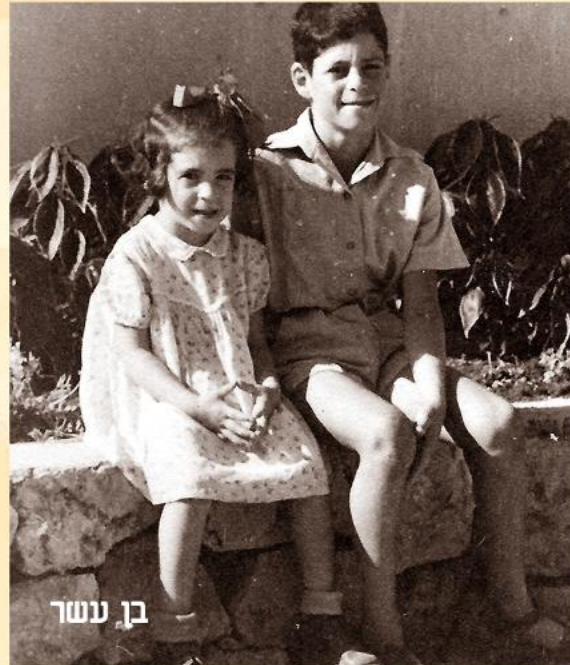
בן תשע

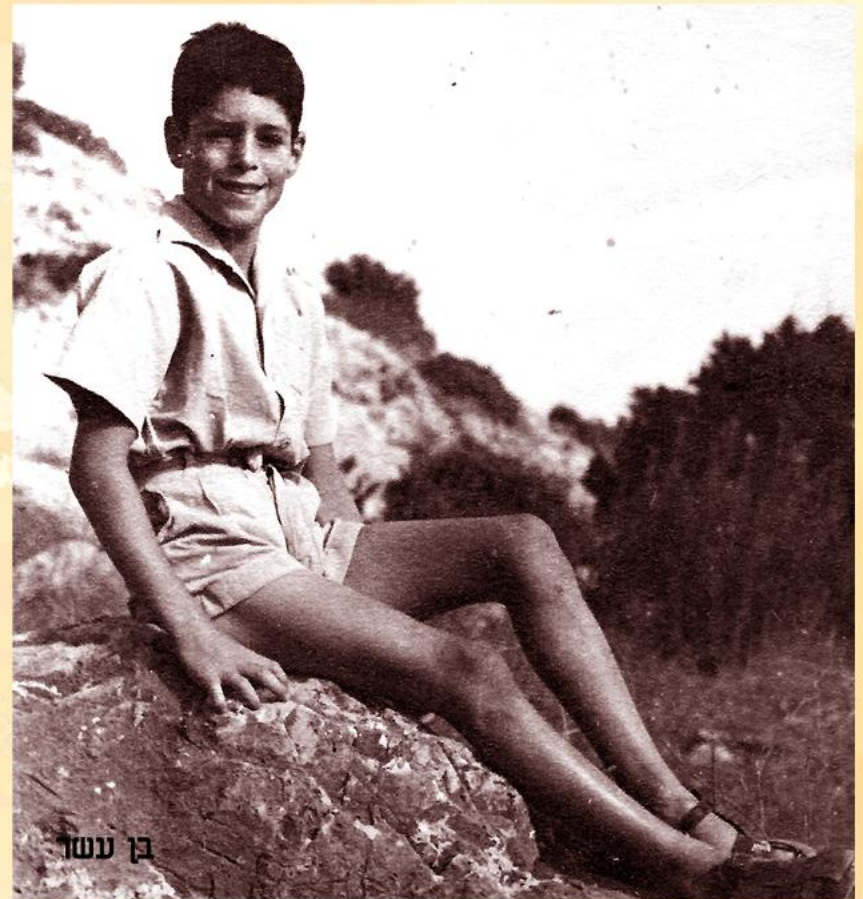
בן שמונה

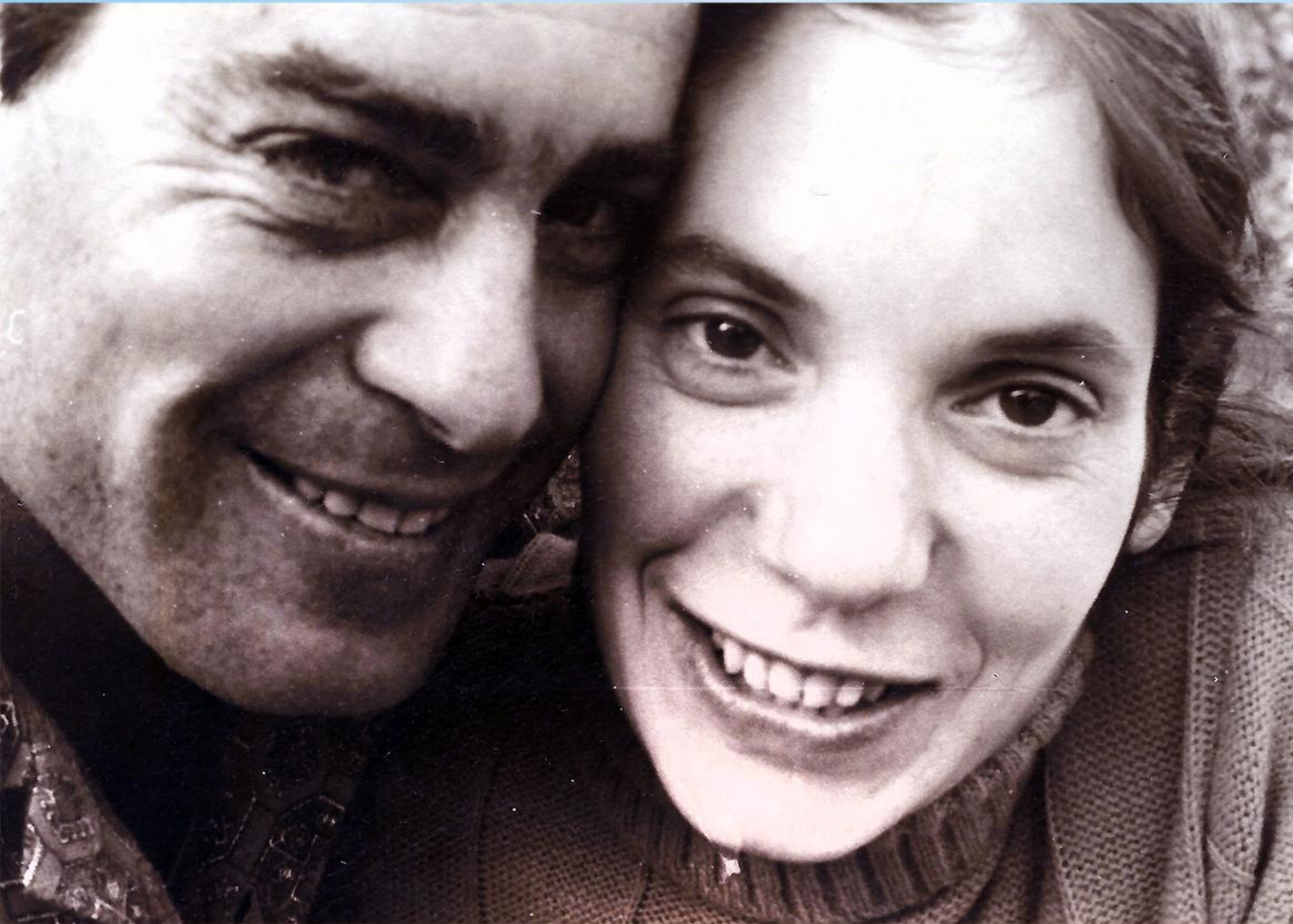
בן עשר

בן עשר

את ואני והרוח

את ואני והרוח
יצאנו לכר הפתוח
לנשום את נשמת הדגן.
לרקוד עם ריצוד מי הפלג,
לפעות עם הצאן על השלף,
יצאנו לברוח מכאן.

שלושתנו בזמר חוצות יחפני -
הרוח ואת ואני.

קטפתי לך קוץ וגם פרוח,
נשקת לטלה שבדרך,
ותן משבילנו נמלט.
בכינו עם עץ בשלכת,
צחקנו ושבנו ללכת,
אני, והרוח, ואת.

שלושתנו בזמר חוצות יחפני -
הרוח ואת ואני.

את ואני והרוח
לא שבנו עוד רגע לנוח,
גמענו דרכים ושדות.
לפתע הימה הגענו,
אל מול הגלים אז כרענו,
הרוח המשיך לבדו.

ושט איתו זמר חוצות יחפני...
נותרנו רק את ואני.

יורם טהרלב

קום והתהלך בארץ

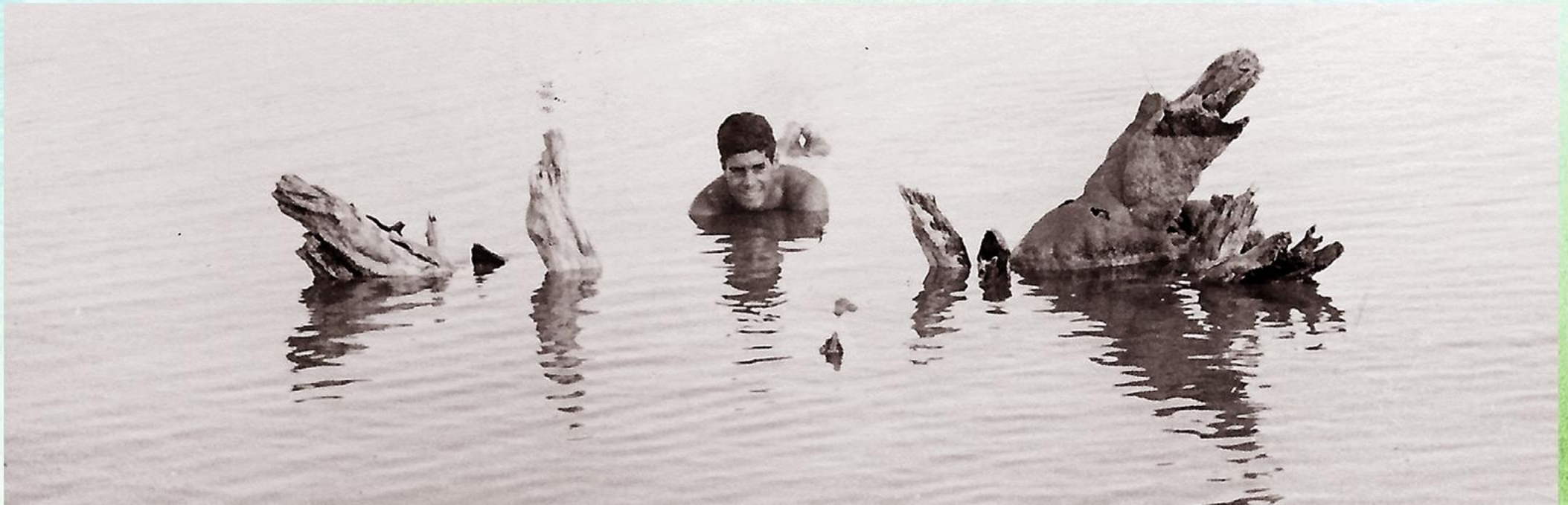
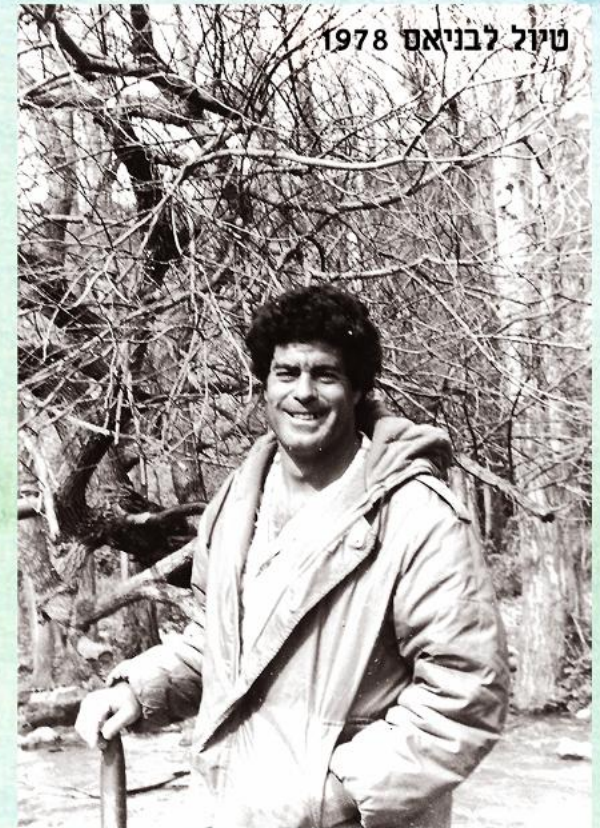
קום והתהלך בארץ
בתרמיל ובמקל.
וודאי תפגוש בדרך
שוב את ארץ ישראל.
יחבקו אותך דרכיה
של הארץ הטובה,
היא תקרא אותך אליה
כמו אל ערש אהבה.

זאת אכן אותה הארץ,
זו אותה האדמה
ואותה פיסת הסלע
הנצרבת בחמה.
ומתחת לאספלט
לבנייני הראווה,
מסתתרת המולדת
ביישנית וענווה.

וכרמי עצי הזית
ומסתור המעיין
עוד שומרים על חלומה
וחלומנו הישן.
וגגות אודמים על הר
וילדים על השבילים,
במקום שבו הלכנו
עם חגור ותרמילים.

יורם טהרלב

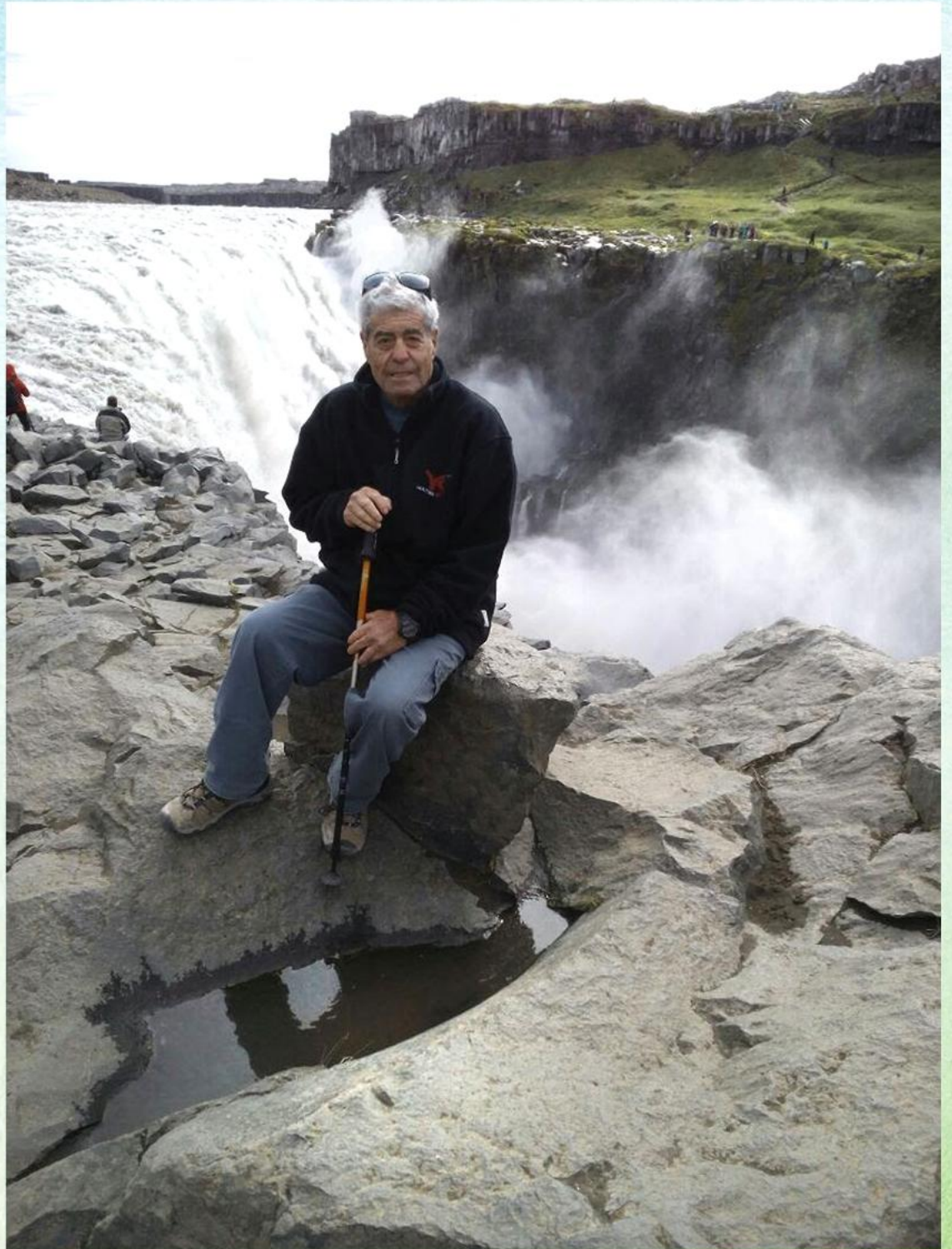

משהו אישי

אפרופו טיולים: צביקה היה ווייז מהלך. הכיר את הארץ וכבישיה כמו את כף ידו, שלא לדבר את נופיה. זכורים לי טיולי המשפחה, שהיינו עושים פעמיים בשנה, בפסח ובסוכות. היינו מזמינים רכב חצי שנה לפני המועד.

לוקחים את האוהל ואת רשימת הציוד, שכבר הייתה קבועה ומחכה במגירה, ויוצאים דרומה. בכך השרשנו בילדים את ידיעת הארץ, אותה ממשיכים עד היום.

זכור לי באחד הטיולים, צביקה נתן לינון להוביל את כולנו בנחל שלמה, כאשר הוא מחכה למטה. זכורים לי טיולי השבת שלי ושל צביקה, שתמיד הסתיימו באכילת חומוס, טחינה ולאבנה, תפריט קבוע. זה משהו שמאוד יחסר לי בשבתות היפות של הפריחה. צביקה גם אהב מאוד את היס.

בטיולים הפרטיים שלו היה נוסע הרבה לים, יושב ומביט שעות על המים, האניות והסירות. אפילו כשהיינו בחו"ל, אם הגענו לחוף ים או למעגן מרינות עוצרים, מתיישבים על ספסל ומסתכלים, מה שלי נראה כבזבוז זמן. מה שמאוד אהבתי בו הוא הספונטניות. שבת בבוקר קמים. היום אני רוצה לנסוע לכאן או לכאן. ישר מסכים. לא צריכים תכנונים מראש.

חיים שלמים ומלאים הסתיימו להם בשקט. מזל שהוא לא יודע שזה המצב. אוהבת. תחסר לי.

רוחלה

צביקה

כעת פורחות בחוף דור חבצלות החוף,
גם החצבים מתבצרים כבר בתל יודפת,
ועוד מעט, כשיגיע הסתיו,
תפרחנה סתוניות בפאתי יסעור,
והחלמוניות תקשטנה את הנוף בצהוב ברכס בשנית ובתבור,
ובשמורת נוב יצוצו הנרקיסים.

בחורף תפרחנה הרקפות ביער לביא,
הכלניות יאדימו בדרום האדום,
והצבעונים - בשמורת מעגן מיכאל.

ובאביב יפרחו האירוסים בגלבוע,
והתורמוסים הסגולים - ליד רמות מנשה,
השקדיות - בעין כרם,
עצי הנקטרינה יצבעו את הנוף בוורוד עז בדרך נוף מצפה עדי,
לוע הארי - בדרך נוף הרי נפתלי,
אדמוניות - בהר הילל
ועגורים לכל מלוא העין - באגמון החולה.

ושוב יגיע הקיץ, ושוב הסתיו, החורף והאביב
ואתה חסר.

מיכל

28.1.2023

אביה:

צביקה מציע לנו, מחר יום א'
לצאת לטיול קצר לראות פריחה.
בשריד - רקפות,
ביקנעם עמק השלום - כלניות.
בגבעות מעגן מיכאל - אירוסים.
יציאה ב-13:00.

הטיול האחרון של "הסיירת"

6.10.2022

אביה:

מזמן לא טיילנו, כחודש וחצי,
צביקה מציע לנו לראות חצבים
ליד ראג'ר שבגליל העליון,
להמשיך לרמת הגולן, בסביבות
הבניאס ועוד.

15.6.2021

אביה:

שלום בנות! הטיול לחרמון קורם
עור וגידים. יש עדיין פריחה.
נהיה גם בגולן, ואולי נתפוס גם
את זנב העונה של הדובדבנים.
כדאי להתלבש חם. יום ה'
יציאה ב-17.6 9:00.

16.11.2019

אביה:

הי בנות לצביקה יש הצעה
לטיול למחר לראות סתוניות,
כרכומים ונרקיסים קטנים סתויים.
יציאה ב-13:00.
הליכה קלה.
כדאי לנעול נעלי הליכה.

הלומות שמורים

אי שם עמוק בתוך תוכנו
טמונים קולות וזכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
ספרי פלאים ומנגינות.

כל זכרונות ימים ימימה
החלומות הראשונים
וכל מילה של אבא אמא
שנאמרה לפני שנים.

עולם מופלא של ילדותנו
רדום בפנים בצל צלילים
איתנו הוא עד יום מותנו
חבוי בתוך תילי מילים.

ולפעמים שריד של ריח
או צליל מוכר או קצה מילה
משיב אליך גן פורח
מחזיר אל קו ההתחלה

ושוב אתה חולם כילד
ושוב אתה תמים כאז
אתה נזכר בכל התכלת
הכול נשמר דבר לא גז.

אי שם עמוק בתוך תוכנו
טמונים קולות וזכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
ספרי פלאים ומנגינות.

אהוד מנור

צביקה בן עמר

עם ציונה, אמנון ומוטי

עם ציונה ואמנון

אחי היקר

אני זוכר את אהבתך לספורט מגיל צעיר,
ובמיוחד את הנסיעות בימי שישי, בהם התלוויתי אליך למשחקי הכדורסל,
את הטיולים יחד עם המשפחה.
בזמן שהיית מרכז המטע עבדנו יחד ואני זוכר תקופה זו לטובה.
אני גם זוכר את הטיול המשותף שלנו לסקנדיביה.

אתה היית האח הגדול מבין שלושתנו
ובכל פעם שהייתי צריך משהו, ידעתי שיש למי לפנות.
בזמן שפרקתי את הכתף הסעת אותי לבית החולים, ועל זה אני מודה לך.

אתה עכשיו מצטרף לאבא ואמא אליהם אני מתגעגע.

תחסר לי מאוד.

חנן

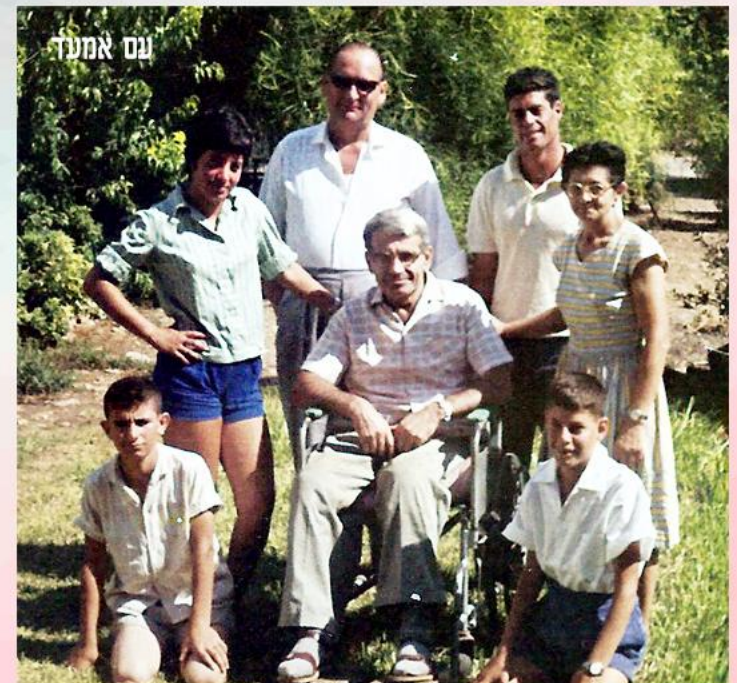
עם מירי, אמיר וענת

עם קרובי משפחה מברלין

עם אמנד

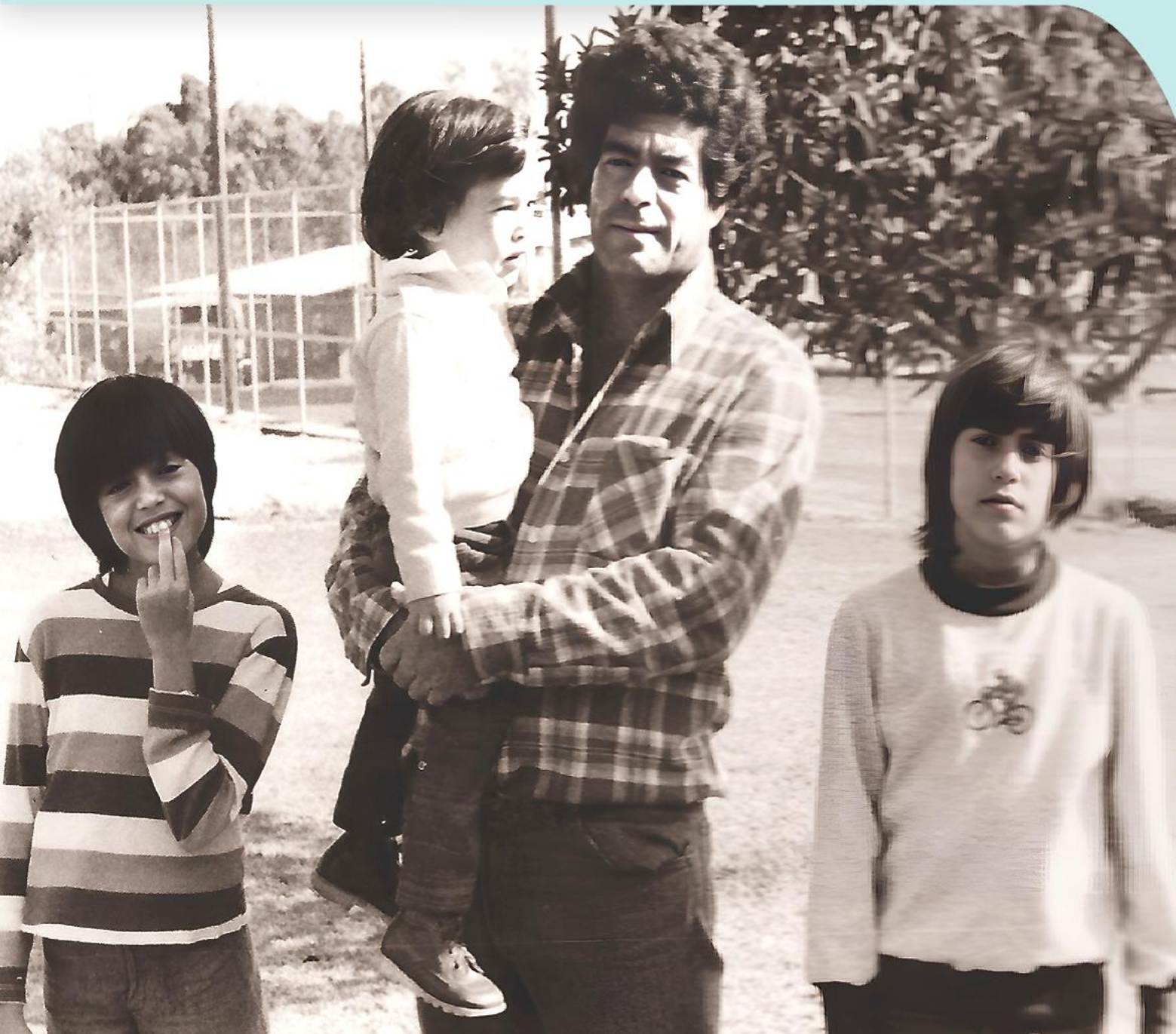

ניגונים

שתלתם ניגונים בי אימי ואבי
ניגונים מזמורים שכוחים
גרעינים גרעינים נשאם לבבי
עתה הם עולים וצומחים
עתה הם שולחים פאורות בדמי
שורשיהם בעורקי שלובים
ניגוניך אבי ושיריך אימי
בדופקי נעורים ושבים.

הנה אאזין שיר ערשי הרחוק
הביע פי אם אלי בת
הנה לי תזהרנה בדמע ושחוק
איכה וזמירות של שבת
כל הגה יתם וכל צליל יאלם
בי קולכם הרחוק כי יהום
עיני אעצום והריני איתכם
מעל לחשכת התהום.

פניה ברגשטיין

אבא

אני עומדת כאן ומתקשה לעכל.
רציתי להגיד תודה על שזכיתי באבא כמוך.
זוכרת את הבית שבנית לי משמיכות בבית הילדים בלינה המשותפת,
את ההליכות שלנו בערב למלונה של ג'מבו, שהיה הכלב המשפחתי במשך הרבה שנים,
את הנסיעות לסחנה,
את הטיולים השנתיים, שתמיד היית שם בשבילי,
ואת הטיולים המשפחתיים,
את הסרט ET שראיתי איתך בפעם הראשונה מחוץ ליגור.
ושבגרת -
תמיד לקחת אותי לכל מקום,
תמיד התעניינת ודאגת לשלומי ולשלום דרוו,
קיבלתי ממך כל כך הרבה.
כבר מתגעגעת ומקווה שאתה נמצא במקום טוב.
אוהבת,

ענבל

אבא

איך מסכמים 85 שנים על דף A4?

כשאני חושבת עלייך עולים לי המון זכרונות וחוויות משותפות.
הדבר הבולט בהם הוא טוב הלב האינסופי שהיה בך.

תמיד היית שם בשביל כולם, נכון לסייע בסבלנות ורגישות.
בשביל המשפחה והחברים מיגור, וגם עבור אנשים שכלל לא הכרת.

אני זוכרת יום שישי אחד, צהריים חורפיים.

אני הייתי בשנת-שירות בירושלים ואתה הגעת לשם במסגרת המשתלה.

חזרנו ביחד הביתה לסוף שבוע. ירד מבול בירידות מירושלים, כשראינו אישה עומדת עם הרכב בצד הכביש.
בלי לחשוב פעמיים ירדת ועזרת לה להחליף גלגל.

אחר כך חזרת והמשכנו את הנסיעה ליגור כשכולך רטוב אבל מחייך.

ככה, בלי הרבה דיבורים, נטעת בי את הערכים הכי חשובים בחיים.

לא היית אבא היסטרי, אבל כן תמיד הרגשתי שאתה מאוד דואג לנו.

כשהוצאתי רישיון נהיגה, למרות שלא היתה חובה כזו, התעקשת לנסוע איתי עד שתראה בעיניים שהכול בסדר.
כשעברתי לתל-אביב קניתי את האוטו הראשון שלי, טויוטה ישנה ועמוסה בק"מ.

הייתי מגיעה איתה הביתה ואתה, עוד לפני שאמרת לי שלום ומה נשמע, היית יורד לבדוק מה שלום המכונית
ותמיד חוזר מזועזע מאיך שאני נוהגת בלי מים ועל טיפת הדלק האחרונה.

טיולים וספורט היו ההנאות הגדולות שלך והעברת זאת גם אלינו.

בילדותנו בילינו על מגרשי הכדורסל בצפייה בקבוצה שלנו "הפועל גבת יגור".

ביחד חרשנו את הארץ לאורכה ולרוחבה באינסוף טיולים,

ועד היום שמורה אצלנו בבית תיבה מלאה במדליות מכל הצעדות בהן השתתפנו.

תודה גדולה על כך שהיית אבא שלי ועל כל האהבה בלי תנאי שהענקת לי.

רק אחרי שהפכתי בעצמי להורה הבנתי איזו השקעה אדירה זו.

אף אחד מאיתנו לא באמת יודע מה קורה אחרי המוות.

אני מקווה שאתה במקום טוב כמו שראוי לך.

נוח על משכבך בשלום בצל ההר הירוק שכל כך אהבת.

אוהבת מאוד,

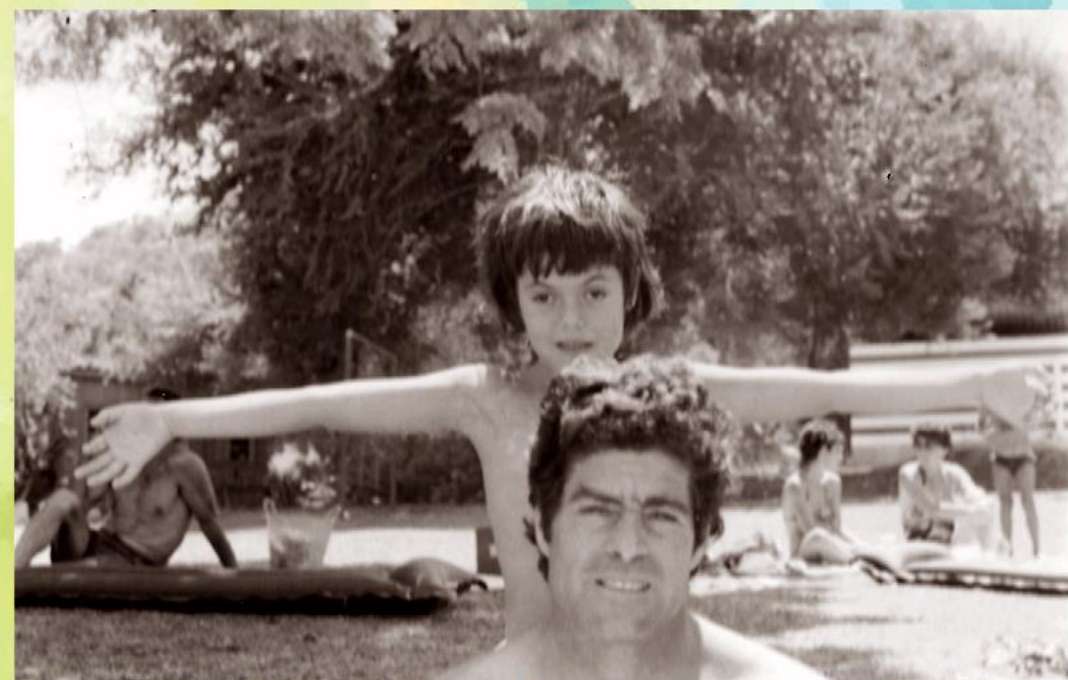
עינת

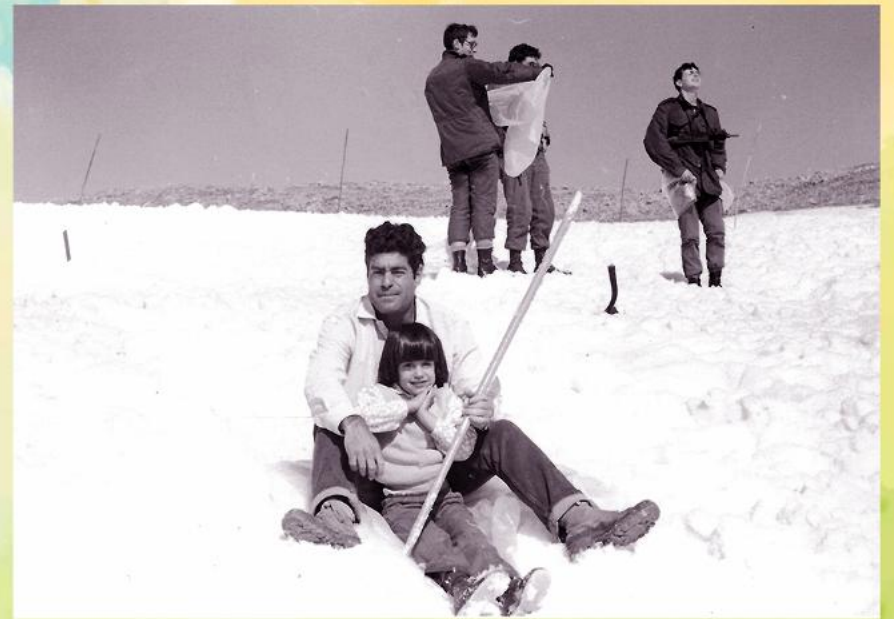
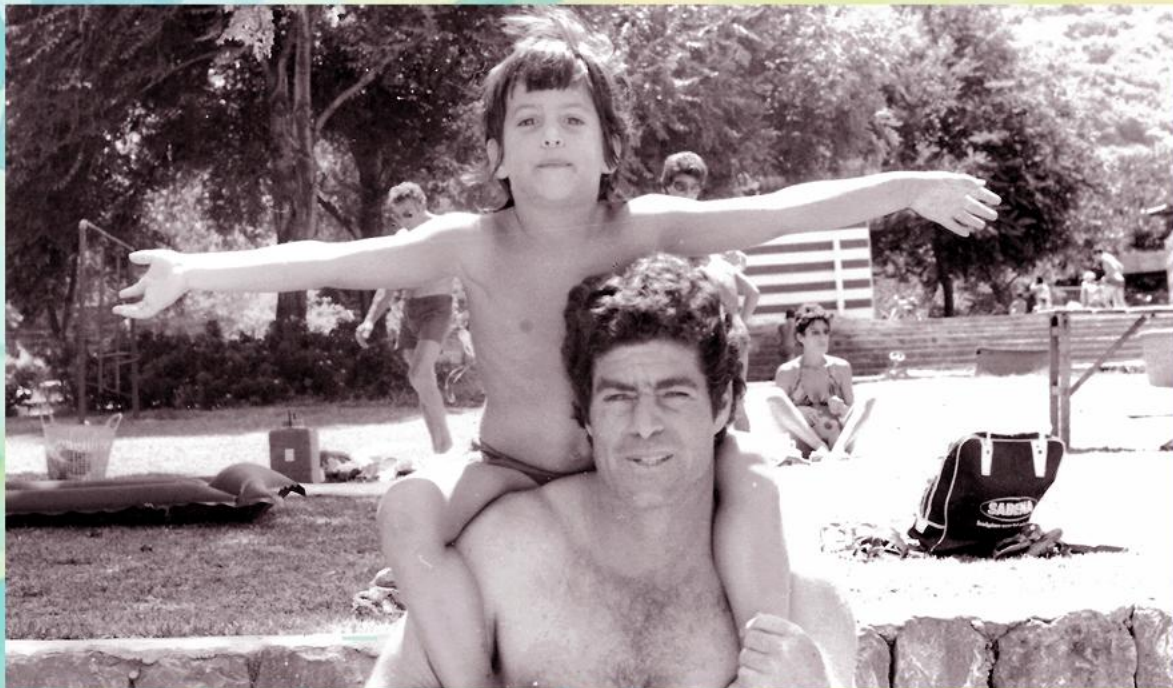
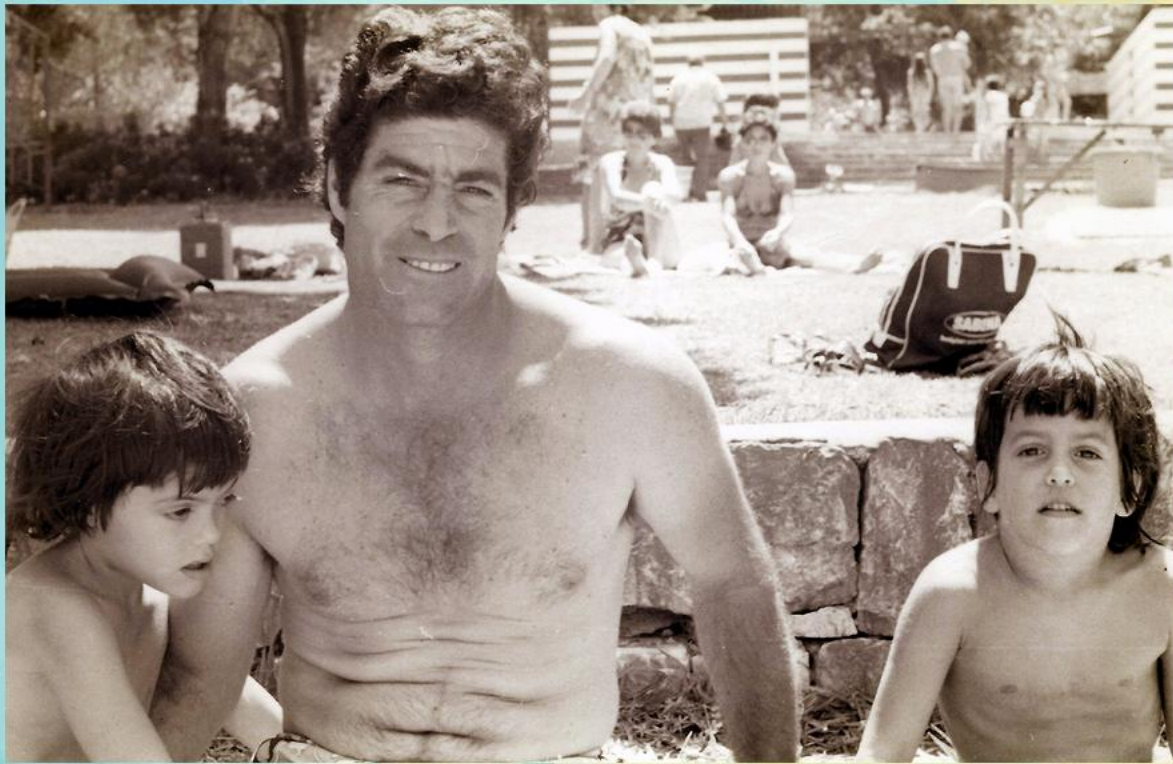
אבא יקר

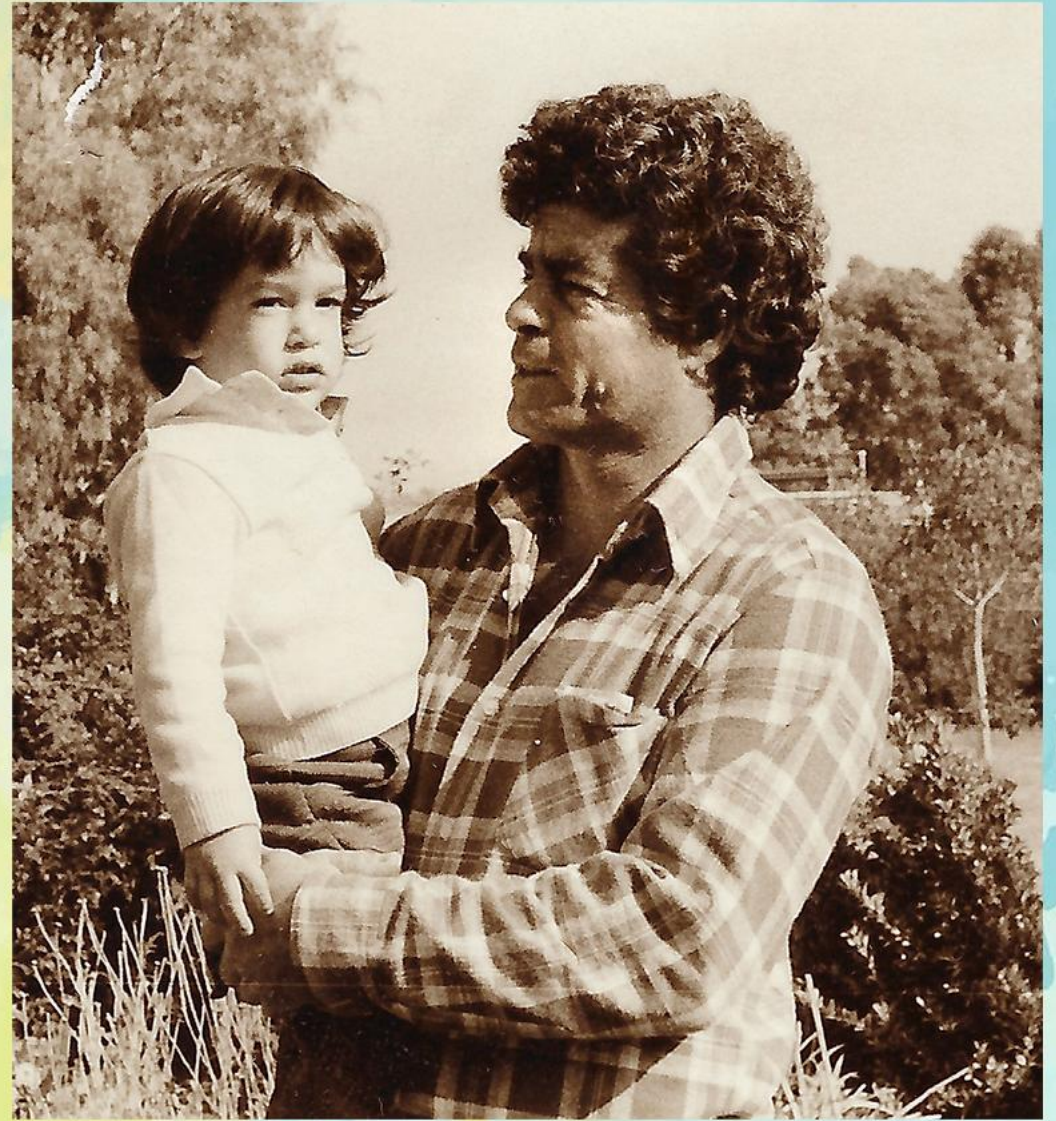
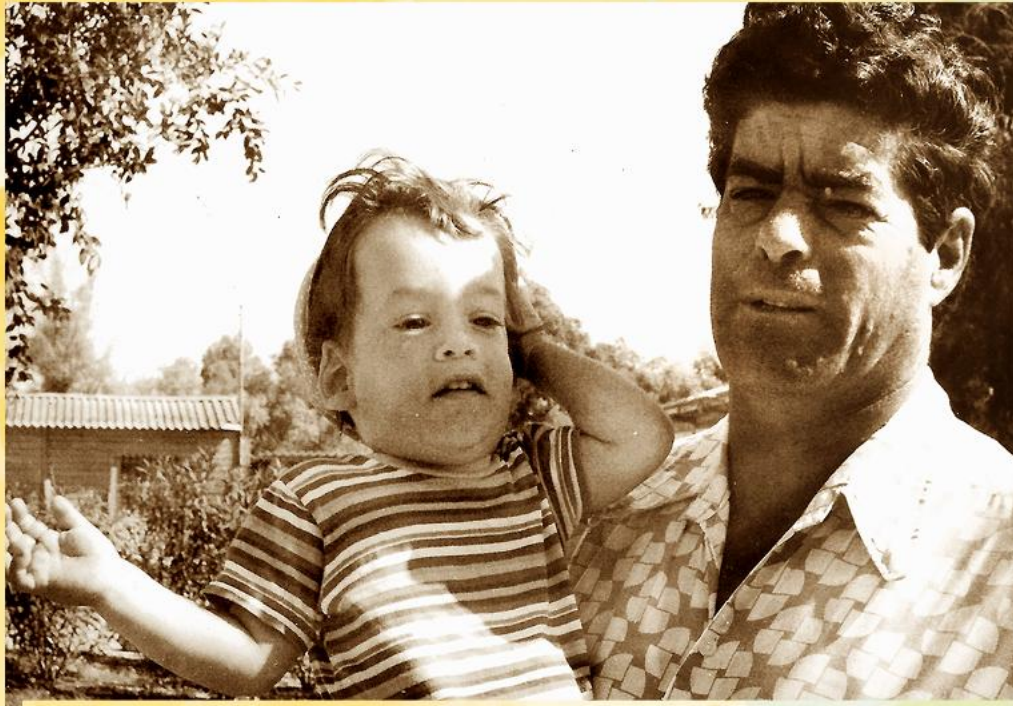
אני נפרד ממך היום בצער,
בשעותיך האחרונות, כשישבתי ליד מיטתך והחזקתי את ידך, הרצתי זיכרונות בראש.
הבנתי איזה אבא טוב היית וכמה זה לא מובן מאליו,
נוכרתי איך בשבתות היית לוקח אותי לסככות של הגד"ש
והיינו מחפשים טרקטור, שאפשר להניע עם אחד המפתחות שהיו לך בצרור,
היית שם לי קוביות מעץ על הדוושות, כדי שאוכל לנהוג לבד.
נוכרתי בטיולים בפסח, שהיינו הולכים קילומטרים
במקומות שנראה לי שרק אתה מכיר,
נוכרתי במורק"ים שלך, שהתחלקו לאלו מהצבא ואלו מהמשתלה.
אין פעם שלא עברנו ליד הארובות בחדרה ולא הזכרת לנו שהצמחים פה הם שלנו,
או כשסיפרתי לך, שפוצצתי שדה מוקשים בצבא
ואמרת שאולי אלו מוקשים שאתה הנחת במלחמת יום כיפור
עם טרקטור ועגלה שלקחת מאחד הקיבוצים.
לא משנה היום או השעה,
ברגע שהייתי נתקע עם האופנוע (מה שקרה לא פעם ולא פעמיים)
ישר היית קופץ לחלץ אותי....
כל מה שביקשתי, תמיד התייצבת,
כאילו זה הדבר הכי חשוב בעולם.
רציתי להושיב אותך מול מצלמה ולשמוע עוד,
אך לצערי דחיתי ודחיתי עד שהיה מאוחר מידי.
אשתדל להעביר את הערכים שספגתי ממך:
אהבת הארץ ונופיה, הנתינה הבלתי מסויגת והעזרה לכל אדם,
גם אם הוא זר גמור, לילדיי, הנכדים שלך.

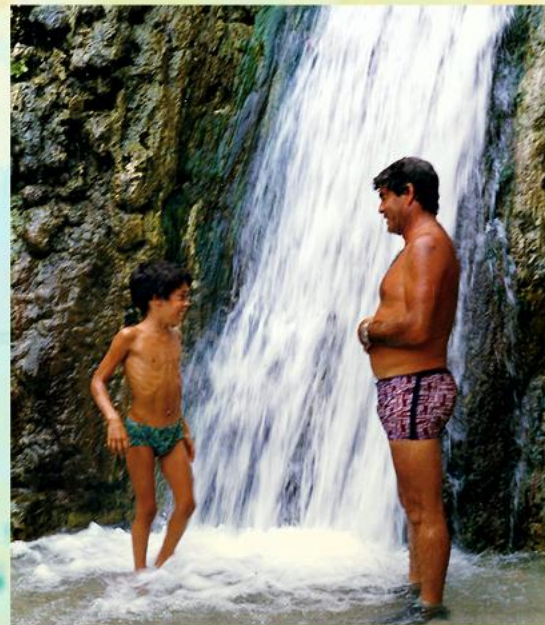
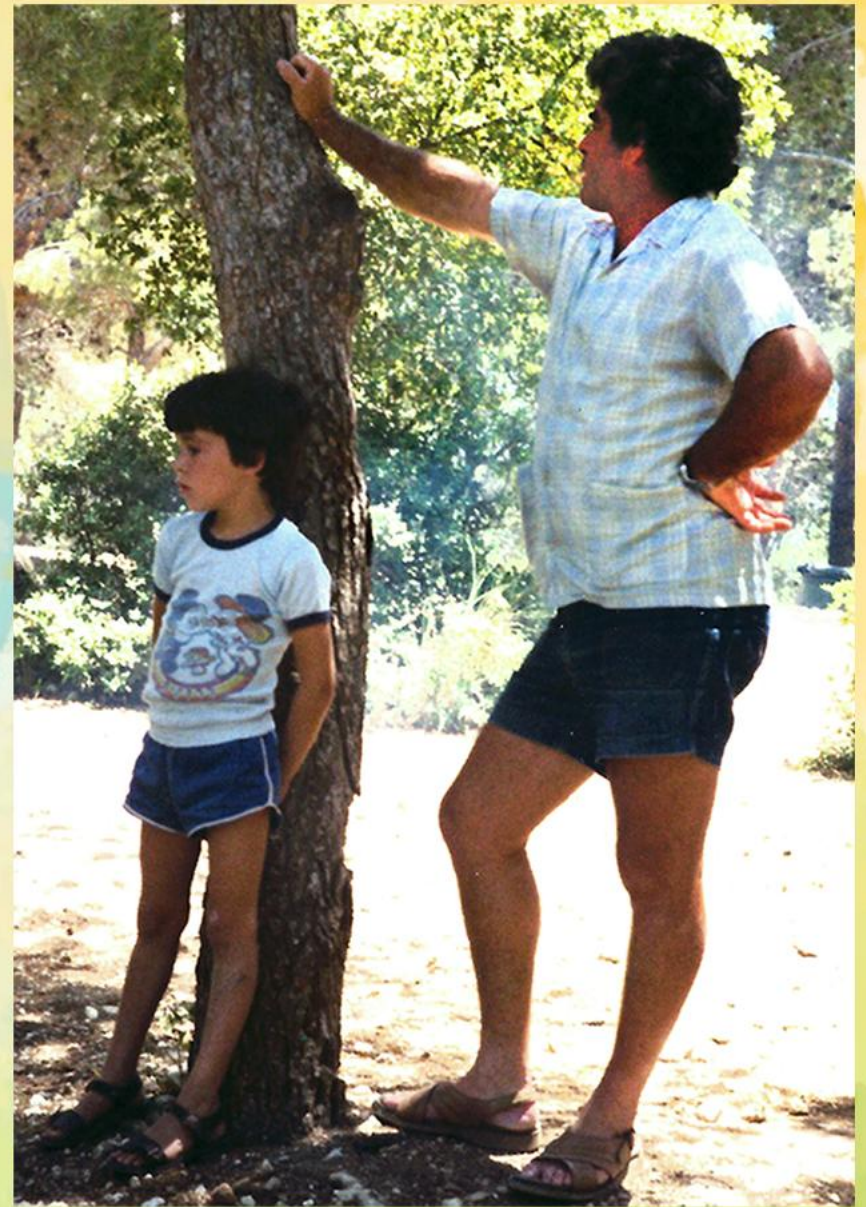
זיכרוןך שמור איתי לעד.

ינון

ערב חג

החג שהיה בנו אז
עוד יבוא, עוד יבוא
את תראי, זה יהיה בוקר חול, בוקר חול
נתעורר מחלום ונרד מנבו
אל מחוז המחר התכול.

ותראי פעם איך, יום פשוט בלי מנהג
עד הערב הופך ערב חג
ותראי פעם איך, יום פשוט בלי מנהג
עד הערב הופך ערב חג.

והדרך שכבר נפקחה
לאורכה, לאורכה
תחייך להולך, עוד תראי, עוד תראי
ויחזור הניגון לתיבה הריקה
כמו היה איזה רגע פלאי.

ומבין השמשות כומירות חדשות
יעלו לאיטם
הפרחים כן, תראי, בהירים, בהירים
ואותם רגעים שבאים בעיתם
להפוך מציאות לשירים.

עידית חכמוביץ'

פתחו את השער

פיתחו את השער פתחוהו רחב
עבור תעבור פה שרשרת זהב
אבא ואמא, ואח ואחות
וחתן וכלה במרכבת קלה.

פיתחו את השער פתחוהו רחב
עבור תעבור פה שרשרת זהב
סבא וסבתא ודוד ודודה
ונכדים ונינים במרכבת פנינים.

פיתחו את השער פתחוהו רחב
עבור תעבור פה שרשרת זהב
אגס ותפוח ודבש לקינוח
ורקיק צהבהב על צלחת זהב.

קדיה מולודובסקי

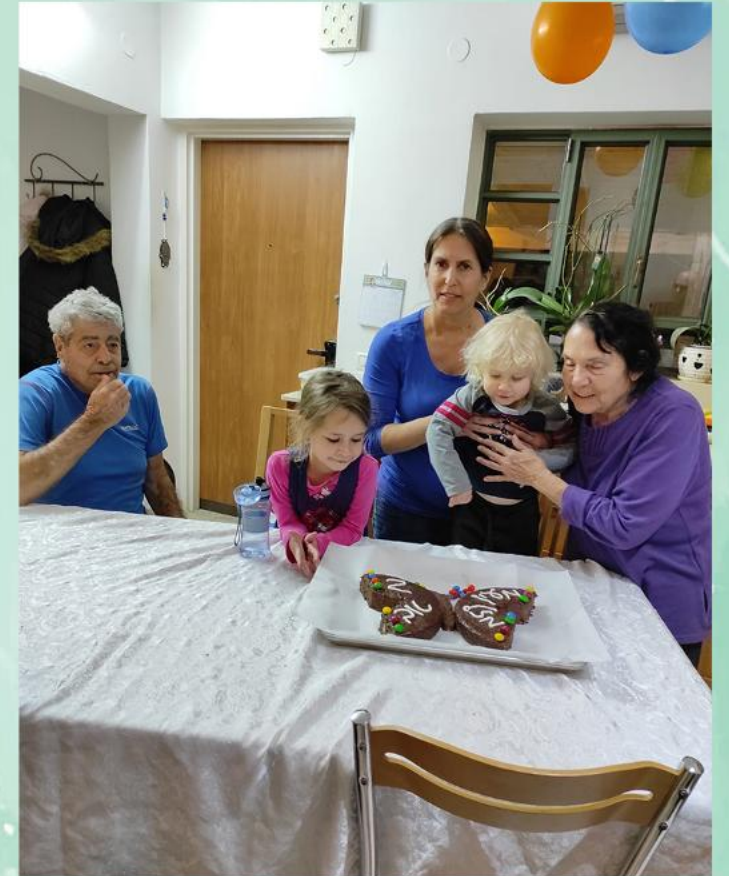

תמונות אחרונות

אדם משקיף אל עברו
סופר את תמורויו
אחד אחד לפי התור
בטרם יום ערב.

נזכר כיצד סלל דרכו
בארץ אבנים
היכן בנה לו בית,
מתי הוליד בנים.

אדם משקיף אל עברו
ובלבו אורה,
חיים שלמים וארוכים
צופים בו חזרה.

כי לשקיעה כמו לזריחה
יש צבע ארגמן,
ואין אילן בלי שרשים
ופרי ללא ניצן.
ואין סופים בלי התחלה,
והתחלות בלי סוף,
והנופים הם האדם,
והאדם הוא נוף.

דידי מנוסי

אני נפרד היום בצער מצביקה חברי

לראשונה נפגשתי עם צביקה בילדותנו, במחנה הקיץ של הנוער העובד. הוא ילד בקבוצה של יגור, ואני הגעתי מקיבוץ שפיים. זוכר נער שקט, גבוה ורזה. משתתף פעיל בתחרויות ספורט.

הכאב בחזה היום בלכתו, מזכיר לי את הכאב בחזה מכדור המחניים שחימס בי בזריקה "יגוארית" טיפוסית.

המפגש המשמעותי בינינו קרה שנים רבות מאוחר יותר, בקורס ללימודי ארץ ישראל שהתקיים ב"אורנים". שנינו אוהבים לטייל בארץ, לחרוש אותה ברגלים. לא הספיקו לנו המסלולים שהקורס הציע והתחלנו להוסיף מסלולים משלנו. לעתים בסוף היום, ולעתים במקום תוכנית היום של הכיתה. מן הון להון התקנאו בנו עוד תלמידים ותלמידות מהקורס והחלו להצטרף אלינו. כך התגבשה ה"קבוצה המטיילת" שפועלת כ-30 שנה בהתמדה ובהנאה. רוחלה הצטרפה אל החבורה, ושניהם היוו מוקד מרכזי בבחירת המסלולים ובהוצאה לפועל של התוכניות.

"קבוצת המטיילים" נעשתה קבוצה חברתית, שנפגשת מפעם לפעם לציון אירועים אישיים וחגים, ותמיד בשמחה ובהתרגשות. צביקה היה דמות מאוד משמעותית בקבוצה, בזכות אופיו הנוח ומסירותו לאנשים. איש של חברים ושל נכונות לעזור בלי גבול. תמיד היה אחד הנהגים, שהוביל אותנו אל המסלולים במיומנות ובבטחה.

בשנים האחרונות כשחלה לא ויתר צביקה על הזכות לטייל ולהיות בקבוצה שכה אהב. כשיצאנו למסלול הליכה, אסף צביקה את מי שנמנע מהם ללכת ויצר מסלול נסיעה שיפצה אותם... בסוף היום כולם נפגשו לארוחה משותפת ולפרידה עד לטיול הבא.

שלום לך, צביקה יקר. היית חבר משמעותי בחיי, ואני נפרד ממך בעצב, אך בנחמה שאינך סובל יותר. תנחומים לרוחלה היקרה, לענבל, לעינת, לינון ולכל המשפחה.

פוני (רמת יוחנן)

טיול קבוצה מטיילת

צביקה

כמו ברק בנסורת עברה בי הידיעה - צביקה איננו.
האוזניים שומעות, אך התודעה נאלמת. רק העיניים מתערפלות, החזה נחנק.
לא יכול להיות.

וכאילו לא ראיתי לפני שבועיים את רזונו וידיו השחורות משטפי דם וכאילו לא ראינו כמה קשים הזמנים האלה.
אך צביקה בשלו, בסיפורי החיים שיש בהם פשטות ויופי מתגלגל.
מין שמחה של איש במיטבו, וכל הצרות והתלאות לא שייכים לעניין והוא מספר בפשטות ובאמת
של אדם שראה ועבר הרבה, ואין בו פחד אלא אוחו את החיים וגם אם קשים,
הם שלו, והוא חזק בהבעתו ואיני מעלה על דעתי כמה ספורים ימיו.

אוהבים אותך, לא צריך סיבות, לא צריך הנמקות, אוהבים אותך מהמקום שאנשים קטנים מזהים משהו מזוכך אמיתי,
שאינו נשען על היסטוריה מפוארת, אלא כאן ועכשיו מרעיף אנושיות אמיתית, כנות של צניעות כה רבה.

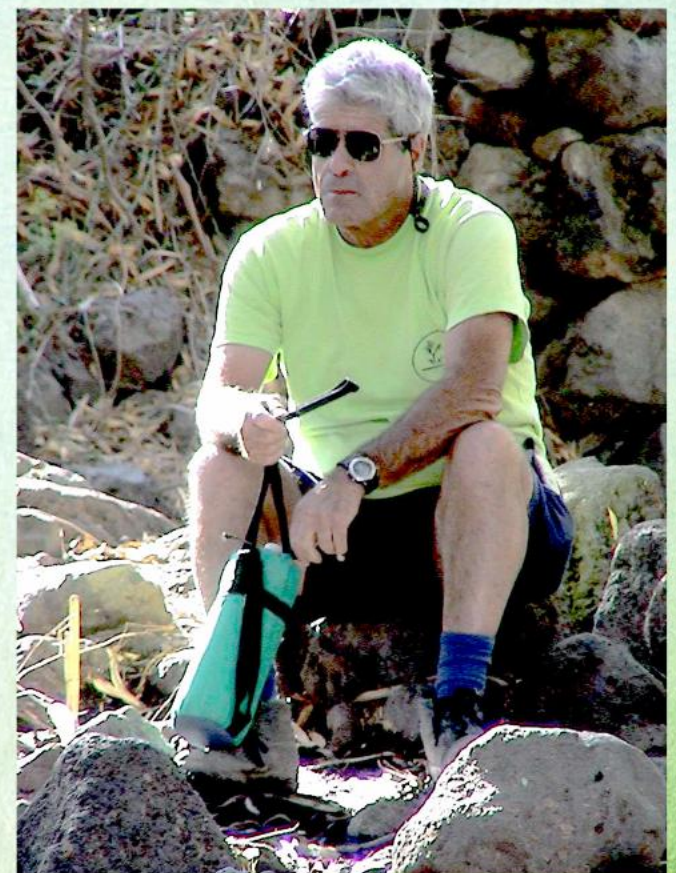
אין צורך להלל אותו, אין צורך לשבח, רק לשים לב לטיולים הנפלאים להכרת הארץ המדוקדקת
לידיעה האמיתית על מה באמת היה. על הנסיעות הארוכות בזהירות במתינות ובדייקנות.

צביקה אנחנו נפרדים ממך, אתה חקוק בחיינו, תמיד נוכל לצרף את פניך לכל התרחשות ולהבין מה נכון ומה קצת מזויף.
האם אפשר להגיד את כל שבחיך, האם יש צורך למנות שוב את פועלך ארוך השנים.
לא הייתי מהמעגל הקרוב, אך כשנפגשנו כאילו לא נפרדנו מעולם.
מה נוכל לבקש ממך עוד ותחושת השבר שלנו קשה.
אולי באמת הגיעו ימיך לסוף בזמן נכון והיו הימים האחרונים קשים מידי. רק אנחנו שהבערנו עצמנו באורך כבויים ובוכים.

אחינו האהוב לך בדרכך.
אתה איתנו לעד.

חנן שחורי

טיול בסין

גְּדוֹל מְאֹד, מְאֹד הַכָּאבו!
הָיָה אִישׁ - וְרֵאוּ: אֵינֶנּוּ עוֹד,
וְשִׁירַת חַיִּיו נִפְסְקָה
עוֹד שִׁיר מְזֻמּוֹר אֶחָד הָיָה לוֹ,
וְהֵנָּה אֶבֶד הַמְזֻמּוֹר לְעַד,
אֶבֶד לְעַד!

חיים נחמן ביאליק

